

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2004-2005

22 maart 2005

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN, BESTUURSZAKEN, INSTITUTIONELE EN BESTUURLIJKE HERVORMING EN DECREETSEVALUATIE

Vraag om uitleg van mevrouw Joke Schauvliege tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de lokale overheidsopdrachten en het duurzame-ontwikkelingsbeleid

Vraag om uitleg van de heer Jan Penris tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de naleving van de procedures met betrekking tot de naamgeving van belangrijke infrastructuurwerken

Vraag om uitleg van de heer Mark Demesmaeker tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de toepassing van de taalwetgeving door de intercommunales

Vraag om uitleg van de heer Jan Verfaillie tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over het uitblijven van een definitieve regeling in het Elia-dossier

Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Bestuurszaken, Institutionele en Bestuurlijke Hervorming en Decreetsevaluatie

Dinsdag 22 maart 2005

Voorzitter: de heer Norbert De Batselier

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 15.52 uur.*

Vraag om uitleg van mevrouw Joke Schauvliege tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de lokale overheidsopdrachten en het duurzame-ontwikkelingsbeleid

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Schauvliege tot de heer Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de lokale overheidsopdrachten en het duurzame-ontwikkelingsbeleid.

Mevrouw Schauvliege heeft het woord.

Mevrouw Joke Schauvliege: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, op 27 januari 2005 werd een federale omzendbrief over de implementatie van een duurzame-ontwikkelingsbeleid bij de overheid verstuurd. Het uitgangspunt is evident: de overheid moet het goede voorbeeld geven en bij aankopen en opdrachten oog hebben voor ecologische en duurzame producten. Dit geldt voor de federale kabinetten, administraties, enzovoort.

Sinds de jongste verkiezingen heeft Vlaanderen een minister van Duurzame Ontwikkeling. Dat is minister-president Leterme. Ook de lokale besturen zijn begaan met het milieu. Er is de samenwerkingsovereenkomst met de cluster Vaste Stoffen en de cluster Energie. Die dringt aan op milieuvriendelijk productgebruik en de doorlichting van gebouwen en dergelijke. Naast de samenwerkingsovereenkomst nemen de gemeenten nog tal van initiatieven, bijvoorbeeld de actie Schone Kleren. Dat is allemaal zeer goed, maar de afstemming

ontbreekt. Daarom zit er misschien muziek in die federale gids voor duurzaam aankoopbeleid.

Mijnheer de minister, vindt u het nodig om dergelijk draaiboek te ontwikkelen als handleiding voor de lokale overheden? Is het noodzakelijk dat er uniformiteit en eenduidigheid komt? Of is het huidige maatwerk voor u goed genoeg? Hebt u instrumenten ter beschikking om bijvoorbeeld de samenwerkingsovereenkomst uit te breiden? Hebt u andere mogelijkheden om een duurzaam aankoopbeleid op lokaal niveau te implementeren?

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mevrouw Schauvliege, de federale omzendbrief geldt inderdaad enkel voor de federale overheid en haar diensten, en niet voor het lokale niveau. Ik sta achter de ecologische en ethische principes. Heel de Vlaamse Regering deelt de visie over duurzame ontwikkeling.

U vraagt mij om ten aanzien van de lokale besturen gelijkaardige criteria te bepalen. Ik beschik niet over de nodige instrumenten daartoe. Ik wens daarover geen richtlijnen te geven aan de lokale besturen. Mijn beleid is immers gebaseerd op het principe van de lokale autonomie. Ik stel overigens vast dat veel gemeenten, OCMW's en provincies reeds ruime aandacht hebben voor duurzame ontwikkeling. Ik zou hun onrecht doen door hen nog extra regels op te leggen. Ik spreek uit ervaring, ik heb 17 jaar gemeentepolitiek achter de rug. Er bestaat een soort spontane lokale dynamiek ter zake. Ik wil me daar niet in mengen. De gemeenten zijn voldoende overtuigd van de waarde van een ecologische en duurzame keuze.

Ik vind dat we het principe van lokale autonomie moeten laten spelen. Bovendien staat in het regeerakkoord en in tal van beleidsnota's het principe van

Keulen

de deregulering. Vandaar ben ik niet direct van plan om op dit vlak iets te ondernemen. Ik wil zeker geen afbreuk doen aan de filosofie van een duurzaam en ethisch verantwoord beleid. Ik ben ervan overtuigd dat de gemeenten deze bekommernis ter harte nemen, ook zonder bijkomende richtlijnen.

De voorzitter: Mevrouw Schauvliege heeft het woord.

Mevrouw Joke Schauvliege: Ik dank u voor uw antwoord, mijnheer de minister. Heel wat gemeenten leveren inderdaad grote inspanningen. Aan de andere kant stel ik vast dat elke gemeente en stad haar eigen voorwaarden inschrijft in de bestekken en dergelijke. Zij zijn op zoek naar een houvast. Gent heeft een prijs ontvangen voor zijn bestek. Mijn gemeente heeft weer een andere manier van werken. Voor de uniformiteit en duidelijkheid zou ik een algemene handleiding of een website met richtlijnen en normen verkiezen. Het lijkt me gek dat al die gemeentebesturen of ambtenaren moeten uitzoeken hoe ze het best zo'n bestek formuleren en controleren. Ik denk aan het tropisch hardhout. Er bestaan geen controlelabels. Waarom zouden we voor de gemeenten geen handleiding ontwikkelen zodat ze gedeeltelijk ontlast worden?

Minister Marino Keulen: Ik geloof in het lokale maatwerk. Laat iedereen zijn eigen accenten leggen. Ik kan me voorstellen dat de haalbaarheid afhankelijk is van de grootte van een gemeente. Dat kan gaan van kleine zaken zoals de koffie die wordt geschonken op het gemeentehuis tot het gebruik van duurzaam versus tropisch hout. Ik wil alle ruimte geven aan het lokale initiatief. Nogmaals, ik sta achter de principes. In de 8 maanden dat ik als minister de lokale besturen bezoek, heb ik deze vraag nog geen enkele keer gehoord. Als die behoefte zou bestaan, zou ik me die moeite getroosten, maar tot nu toe werd ik over andere prioriteiten aangesproken.

Mevrouw Joke Schauvliege: Ik ben het er mee eens dat de gemeenten moeten beslissen wat voor hen haalbaar is. Aan de andere kant merk ik de behoefte aan informatie en een leidraad. Ik vraag u om daar nog eens over na te denken.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jan Penris tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de naleving van de procedures met betrekking tot de naamgeving van belangrijke infrastructuurwerken

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Penris tot de heer Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de naleving van de procedures met betrekking tot de naamgeving van belangrijke infrastructuurwerken.

De heer Penris heeft het woord.

De heer Jan Penris: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, we hebben deze vraag daarnet nog behandeld in de commissie voor Openbare Werken. We hebben daar een antwoord gekregen van minister Peeters. Hij was niet op de hoogte van mijn gelijkaardige vraag aan u. Ik hoop dat uw antwoord in dezelfde lijn ligt, anders zit u met een politiek probleem.

Het gaat over de naamgeving van grote werken waarover recentelijk enige onduidelijkheid ontstond in een concreet dossier. De naamgeving van wegen, straten, pleinen en lokale topografie ligt vast in een decreet van 1977. In uw hoedanigheid van minister van Binnenlands Bestuur waakt u over de correcte naleving hiervan. De naamgeving van grote infrastructuurwerken, zeker wanneer ze worden gerealiseerd door een publiekrechtelijke persoon sui generis, zoals een autonoom bedrijf, is veel minder duidelijk.

In Gent wordt het nieuwe dok van het Havenbedrijf Kluizendok genoemd. Dat maakt zeer nadrukkelijk allusie op de lokale topografie. De BAM plant grote infrastructuurwerken in het noorden van Antwerpen en heeft die de werknaam Lange Wapper meegegeven. Dat is een allusie op de lokale Antwerpse folklore. Het Antwerps Havenbedrijf heeft een getijdendok op de linkeroever zo goed als rond. Het kreeg de naam Deurganckdok, dat verwees naar een oud topografisch gegeven, namelijk een deurganck of een scheur in de Schelde.

Wie is bevoegd voor het geven van namen aan dergelijke grote infrastructuurwerken? Het Havenbedrijf van Antwerpen heeft naar aanleiding van het dossier 'Deurganckdok', op 1 maart beslist om de werknaam 'Deurganckdok' te vervangen door

Penris

'Albert II-dok'. Over de aard van die beslissing bestaat de grootste onduidelijkheid. Die naamsverandering werd onmiddellijk gecontesteerd binnen de raad van bestuur. Een aantal bestuurders vond dat de besluitvorming niet correct is verlopen. Bovendien is er ook protest van lokale economische actoren. De patroonsvereniging Alfaport stelt immers dat die naam voor een getijdendok op linker-oever voor verwarring zal zorgen bij de klanten. Op de rechteroever is er immers al een Albertdok en in Zeebrugge is al een containergetijdendok met de naam Albert II-dok. Ook de lokale Wase bevolking heeft het moeilijk met het opgeven van de naam 'Deurganckdok' omdat die een aanknopingspunt vormde met de lokale geschiedenis. Ook de politieke wereld, en zeker de republikeinse helft in ons halfrond, heeft het moeilijk met het feit dat een groot infrastructuurwerk de naam krijgt van een federale vorst, namelijk Albert II van Saksen-Coburg-Gotha, die voor onze havens in het algemeen en voor de haven van Antwerpen in het bijzonder, heel weinig heeft gedaan.

Wie is bevoegd om namen te geven? Uw collega van Openbare Werken heeft een aanzet tot antwoord gegeven op een vraag van de heer De Wever. Het bestond uit vier delen. Ik hoop trouwens dat u hetzelfde antwoord zult geven.

Ten eerste is er het decreet van 28 januari 1977 ter bescherming van de namen van de openbare wegen en pleinen, dat er bij uitbreiding van interpretatie toe kan leiden dat het de gemeente is, op wiens grond het grote infrastructuurwerk zich bevindt, die bevoegd is om de naam te geven. In dit geval zou het dus om de gemeente Beveren gaan.

Ten tweede was er de principiële beslissing van de gemeente Beveren van 12 oktober 1982 en de definitieve goedkeuring door de gemeente Beveren op 2 augustus 1983 van de naamgeving van een aantal oudere dokkencomplexen en dergelijke in het Waasland zoals het Waaslandkanaal en het Verrebroekdok. De beslissing wijst er weerom op dat de gemeenten bevoegd zijn.

Aan de andere kant was er de wet van 5 juli 1985 tot instelling van de plaatsaanduidingen 'Waaslandhaven' en 'Kallosluis' als officiële benamingen, inclusief het advies van de Raad van State. Die lijken aan te geven dat de financier, toen het Rijk,

maar nu zou het om het gewest gaan, de bevoegdheid heeft om de naam aan het grote infrastructuurwerk te verlenen.

Ten vierde was er de beslissing van de Vlaamse Regering van 20 januari 1998 en het decreet van 14 december 2001 of het fameuze nooddecreet. Daaruit blijkt dat destijds al werd gekozen voor de werknaam 'Deurganckdok'. Dit wijst erop dat het de inclusieve bevoegdheid is van de financierende overheid, in casu de Vlaamse Regering of het Vlaams Parlement, om de naam te geven.

Het antwoord van uw collega was dus niet eenduidig. Hij vertelde dat we enerzijds beschikken over een aantal elementen die erop wijzen dat de gemeente de naam verleent aan een groot infrastructuurwerk, maar dat we anderzijds ook over een aantal elementen beschikken die erop wijzen dat het de financier van het infrastructuurwerk toekomt om de naam te geven. In geen geval betreft het de publieke persoon die als bouwheer optreedt. In het geval van het Deurganckdok heeft het Havenbedrijf dus in geen geval de bevoegdheid, wel de gemeente Beveren of de Vlaamse Regering/het Vlaamse Gewest en zij opteren voor het behoud van de werknaam Deurganckdok.

Mijnheer de minister, wellicht kunt u ons meer tekst en uitleg geven. Wat zijn de regels met betrekking tot de naamgeving van grote infrastructuurwerken? Worden ze overal nageleefd? Werden ze in dit concrete geval nageleefd? Over welke middelen beschikt u om de regels te doen naleven?

De voorzitter: De heer De Wever heeft het woord.

De heer Bart De Wever: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik heb mutadis mutandis dezelfde vraag gesteld in de commissie voor Openbare Werken, die parallel met deze plaatsvindt. Ik zal niet herhalen wat de heer Penris heeft gezegd, maar ik wil aanstippen dat volgens de media, de beslissing werd genomen door het Havenbedrijf bij de variapunten van de agenda. Dit werd niet tegengesproken door de minister die daarover zijn regeringscommissaris heeft gehoord. Er zou dus niet eens zijn gestemd over deze toch wel vrij ingrijpende beslissing. Het gaat immers over de naamswijziging van een openbaar werk dat toch wel enige bekendheid geniet en waaraan het Vlaamse Gewest niet weinig belastinggeld heeft gependeed.

De Wever

De reacties op deze beslissing zijn unisono negatief. De havenkoepel is tegen, de gemeente Beveren voelt zich gepasseerd en gepakt, de heemkundige kringen wijzen op de historische wortels van de naam Deurganckdok die verwijst naar de Deurganckkreek, en zelfs de antigroepen, zoals Doel 2020, die het dok liever zouden zien verdwijnen, vinden de naamsverandering een kaakslag bovenop een kaakslag. Waar men ook kijkt, iedereen is tegen.

Belangrijk is dat ook de minister van Openbare Werken zelf heeft aangegeven dat hij omwille van de redenen die de heer Penris heeft opgesomd, tegen de naamswijziging is. Ik weet natuurlijk niet in welke mate die woorden van minister Peeters indruk op u maken. Hij vindt het alvast geen goede beslissing en hij gaf een vrij juridische toelichting waaruit blijkt dat hij de stelling van het Havenbedrijf, dat ervan uitgaat dat het als bouwheer bevoegd is voor de naamgeving, met de grond gelijk maakt. Hij stelt dat op basis van het decreet en de bestaande jurisprudentie kan worden gedacht aan de gemeente als bevoegde overheid, maar hij verdedigt de stelling dat, gezien de opdrachtgever en de betaler van het werk, het advies van de Raad van State uit 1985 en de verankering in het nooddecreet, het Vlaamse Gewest de bevoegdheid heeft om een naam te geven.

Mijnheer de minister, wat is uw standpunt over deze juridische kwestie? Wat is uw inhoudelijk standpunt over de naamswijziging?

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer de voorzitter, dames en heren, aan de ene kant zijn er de infrastructuurwerken *stricto sensu* en aan de andere kant is er de plaatsnaamgeving van wegen en pleinen. Wat dat laatste betreft, heeft de heer Penris een uitvoerige uitleg verschaft. De wetgeving bepaalt dat de gemeenten aan de basis liggen. Er zijn decreten bij die teruggaan tot 1977, dat zijn van de oudste decreten van het autonoom wordende Vlaanderen. De jongste aanpassing gebeurde in 2002. Het was een van de laatste werkstukken van mevrouw Croes. De gemeente ligt aan de basis, maar er is verplicht advies nodig van de culturele raad. Bovendien kan er op vrijwillige basis advies worden gevraagd aan de koninklijke commissie

voor advies en plaatsnaamgeving. Die procedure moet worden gevolgd bij het vastleggen van een nieuwe naam, bij het veranderen van een naam en bij het corrigeren van spelfouten. Het gaat daarbij duidelijk over wegen en pleinen die openbaar toegankelijk zijn en door iedereen te gebruiken.

Dan komen we bij de heikele vraag over de grote infrastructuurwerken. *Stricto sensu* bestaat daarover geen wetgeving. De eigenaar alleen, bepaalt de naam. Voor zover ik de zaak kan inschatten, zal de naamgeving dus zeker niet aan de gemeente Beveren toekomen. Als het over infrastructuurwerken gaat, volgen we het principe dat de collega bevoegd voor Openbare werken scheidsrechter is. Hij is immers bevoegd voor de infrastructuurwerken die niet onder de lokale overheden vallen, en voor het Havenbedrijf.

Er bestaat geen specifieke wetgeving over de naamgeving van grote infrastructuurwerken *sensu stricto*. Dat komt volledig toe aan de eigenaar van die infrastructuur.

De voorzitter: De heer Penris heeft het woord.

De heer Jan Penris: Mijnheer de minister, u zegt dat het Vlaamse Gewest de eigenaar is. Sommige juristen zullen dat betwisten. Volgens mij is de eigenaar van de dokken in de burgerrechtelijke betekenis van het woord het autonome Havenbedrijf, dat voor de realisatie van dat stuk eigendom is gefinancierd door een hogere overheid. In dat geval is dus het Havenbedrijf bevoegd.

Minister Peeters reikt een andere oplossing aan. Volgens hem is het niet de eigenaar maar de financier van het infrastructuurwerk die de naam kiest. Hij baseert zich daarvoor onder meer op het advies van de Raad van State van 1985 en op het nooddecreet.

Mijnheer de minister, houdt u vast aan het begrip eigenaar? In dat geval is het Havenbedrijf bevoegd. We kunnen dan een discussie voeren over de manier waarop zo'n bedrijf een beslissing moet nemen. Ik vind het immers ongepast, en u zult daar als voogdijminister ongetwijfeld mee instemmen, dat zo'n belangrijke beslissing wordt opgenomen als variapunt, zonder dat de bestuurders kennis konden nemen van het voornemen van baron Leo Delwaide.

Minister Marino Keulen: Minister Peeters is bevoegd voor het toezicht op het Havenbedrijf. Hij waakt ook mee over het havendecreet. Hij is dan ook diegene die in dit dossier scheidsrechter moet spelen. Ik kan dat niet vanuit mijn bevoegdheid voor de lokale besturen. Indien het zou gaan over een weg of een plein, dan was er geen betwisting mogelijk. U weet zeer goed dat de minister van Openbare Werken verantwoordelijk is voor het Havenbedrijf en voor het bewaken van het havendecreet.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Mark Demesmaeker tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de toepassing van de taalwetgeving door de intercommunales

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Demesmaeker tot de heer Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de toepassing van de taalwetgeving door de intercommunales.

De heer Demesmaeker heeft het woord.

De heer Mark Demesmaeker: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, het arrest van de Raad van State over de rondzendbrieven Peeters en Martens is duidelijk. De Raad van State sluit zich aan bij de beperkende interpretatie die de Vlaamse Regering aan de faciliteitenwetgeving geeft. De Franstalige meerderheden in de Vlaamse faciliteitengemeenten in de Rand rond Brussel interpreteerden de faciliteitenwetgeving tot nu toe anders. Ze maken er trouwens geen geheim van dat ze dat ook in de toekomst zullen blijven doen.

Ook de intercommunales durven de regelgeving al eens overtreden, zij het daarom niet met opzet. Het zou echter goed zijn om hier duidelijkheid te scheppen. Een voorbeeld is Wezembeek-Oppem, een van de zes Vlaamse faciliteitengemeenten in de Rand rond Brussel. De communicatie die de intercommunale Interza voert, is op z'n zachtst gezegd vatbaar voor discussie. Het betreft dan de gepersonifieerde postzendingen en de manier waarop die gebeuren.

Ik citeer uit het verslag van de gemeenteraad van Wezembeek-Oppem van 25 januari jongstleden: 'Op de bijkomende vraag van de heer Richard Peeters, raadslid, wie het initiatief heeft genomen om een brief op naam in de taal van de betrokkene te sturen, verduidelijkt de heer Wilfried Servranckx dat Interza voor de procedure van een eentalig adres en een tweetalig document heeft gekozen om het aantal vragen vanuit de bevolking te beperken.'

Het is duidelijk dat de intercommunale Interza op een slappe koord danst. Zendingen op naam moeten in het Nederlands gebeuren. Enkel wanneer een inwoner daar uitdrukkelijk om verzoekt, mag het Frans worden gebruikt. Die persoon moet dat dan telkens opnieuw aanvragen.

Intussen verspreidde Interza ook nog een tweetalige folder. Tweetalige algemene communicatie, met voorrang voor het Nederlands, is toegelaten als die uitgaat van het gemeentebestuur, maar is betwistbaar als die uitgaat van een intercommunale die haar zetel heeft in Zaventem. Bovendien is de folder zodanig opgevat dat er geen onderscheid is tussen het Nederlands en het Frans. Dat is hoe dan ook fout omdat het Nederlands altijd voorrang moet krijgen. Ongewild misschien creëert Interza hiermee de indruk dat Wezembeek-Oppem een tweetalige gemeente is. Voor inwoners is niet altijd duidelijk wat nu precies het verschil is tussen het tweetalige gewest Brussel en een faciliteitengemeente in het Vlaamse Gewest.

Mijnheer de minister, wat is uw standpunt over de werkwijze van de intercommunale Interza? Welke stappen zult u ondernemen opdat alle intercommunales de faciliteitenregeling in de Vlaamse Rand correct zouden toepassen?

De voorzitter: De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen: Mijnheer de minister, het ligt voor de hand dat intergemeentelijke verenigingen evenals gemeentebesturen de faciliteiten restrictief moeten toepassen. De Vlaamse Regering zou een initiatief moeten nemen om dit aan alle betrokkenen duidelijk te maken. Ik heb onlangs nog een schriftelijke vraag gesteld om na te gaan of er initiatieven worden genomen om aan de overheidsdiensten een correcte toepassing van de taalwetgeving te vragen. U vond zo'n ini-

Van Nieuwenhuysen

tiatief niet echt nodig. Het voorbeeld van de heer Demesmaeker toont echter aan dat dit wel degelijk het geval is.

De Vlaamse Regering moet een en ander verduidelijken en desnoods ook opleggen. De vraag is dan hoe dat moet gebeuren voor intercommunales die de taalwetgeving overtreden. Het heeft geen zin om een beleid te voeren tot handhaving van het Vlaamse karakter van de Vlaamse Rand als verschillende overheids- en gemeentelijke instanties zonder enig weerwerk de taalwetgeving kunnen overtreden.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: De bestuurstaalwetgeving is ook van toepassing op de intergemeentelijke samenwerkingsverbanden. Dat is het algemene principe. Gepersonifieerde zendingen worden in het Nederlands verstuurd. Wie een vertaling wil in het Frans, moet dat aanvragen. Dat staat duidelijk in de omzendbrieven Peeters en Martens en is nog eens bevestigd door het arrest van de Raad van State. Bus-aan-buszendingen, dus niet op naam, gebeuren in beide talen, maar met een voorkeursregeling voor het Nederlands.

Interza heeft stickers op naam rondgestuurd in het Frans en in het Nederlands. Dat moet eentalig Nederlands zijn. Ik zal dat aan Interza laten weten.

Bij de folders is er opnieuw een voorrangregeling voor het Nederlands. Bij het Nederlands staat heel duidelijk dat de tekst 'français au verso' staat terwijl er bij het Frans niets staat. Dat geeft ook aan dat het Nederlands de hoofdtaal is.

Wat de andere bus-aan-buspublicaties betreft, is de buitenzijde in het Nederlands opgesteld. De Franse vertaling staat aan de binnenzijde. Het voorrangsprincipe is ook hier duidelijk.

Het is dus vooral bij de sticker dat de taalwetgeving niet is toegepast. Ik zal Interza hierover informeren. Interza voert haar communicatie met de bevolking via de gemeente en probeert dat correct te doen. Ik denk dan ook dat het hier om een onwetendheid gaat en niet om een bedoelde actie.

De voorzitter: De heer Demesmaeker heeft het woord.

De heer Mark Demesmaeker: Mijnheer de minister, als ik u goed begrijp, neemt u een initiatief voor de zendingen op naam. Dat stemt me tevreden. Misschien is het geen slecht idee om ook de andere intercommunales duidelijk te maken wat nu precies de regeling is.

Wat de folder betreft, is het een beetje dansen op een slappe koord. U zei dat er een duidelijke voorrangregel is voor het Nederlands, maar het is eigenlijk een truc. De folder heeft twee kanten, een Nederlandstalige en een Franstalige. 'Texte français au verso' is wat doorzichtig. Het blijkt niet duidelijk dat het Nederlands in deze Vlaamse gemeente de voorrangstaal is. Ik ben dus niet echt tevreden met uw antwoord.

Tweetalige algemene communicatie is natuurlijk wel toegelaten volgens de faciliteitenregeling. Dat geldt ook voor de gemeentelijke informatiebladen en websteaks. Maar we zouden eens moeten nagaan hoe datzelfde principe wordt toegepast aan de andere kant van de gewestgrens. Bijvoorbeeld de stad Edingen, een Franstalige stad met faciliteiten voor Nederlandstalige inwoners. Hun webstek is eentalig Frans. Dat is nochtans ook een algemene vorm van communicatie aan de bevolking. De faciliteitenregeling wordt daar dus heel restrictief toegepast. We moeten dat eens bestuderen, en er zo nodig lessen uit trekken.

De voorzitter: De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen: Mijnheer de minister, ik sluit me aan bij de heer Demesmaeker. Enkele weken geleden hebben we dit al te berde gebracht. Het verschil tussen de faciliteitengemeenten in Wallonië en die in Vlaanderen is dat in Wallonië in de feiten de aanbevelingen van professor Boes uit zijn fameuze studie die in 2000 werd uitgevoerd in opdracht van de provincie Vlaams Brabant, strikt worden toegepast, terwijl dat in Vlaanderen niet gebeurt. Ik dring er op aan dat de Vlaamse Regering werk maakt van de uitvoering van die aanbevelingen.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer Demesmaeker, het is duidelijk wat de voorzijde is van deze krant, alleen al door de manier waarop hij geplooid is. De Nederlandstalige tekst zit duidelijk aan de bui-

Keulen

tenzijde, en springt in het oog. Het is visueel duidelijk dat volgens het taalregime het Nederlands voorgaat. De praktijk is in dit geval weinig vatbaar voor betwisting of misverstanden.

Ik wil aan de mensen graag duidelijk maken hoe de regeling juist is, al was het maar omdat mensen soms onwetend zijn en op die manier fouten maken, ook in intergemeentelijke samenwerkingsverbanden, zonder te kwader trouw te zijn.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jan Verfaillie tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over het uitblijven van een definitieve regeling in het Elia-dossier

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Verfaillie tot de heer Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over het uitblijven van een definitieve regeling in het Elia-dossier.

De heer Verfaillie heeft het woord.

De heer Jan Verfaillie: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, het dossier van de Elia-heffing blijft aanslepen. Het is inmiddels geleden van oktober 2002 dat de federale regering deze heffing voorstelde ter compensatie van de verliezen aan dividenden die de gemeenten lijden ten gevolge van de liberalisering van de elektriciteitssector. De gemeenten zelf hebben intussen nog altijd geen compensatie ontvangen.

We hebben een overzicht gemaakt van alle stappen die in het Elia-dossier al gezet zijn, en van de omzendbrieven en dergelijke. Het wordt een dik boek. We dachten dat nu de eindmeet in zicht was, maar het koninklijk besluit dat de verdelingsregels van de Elia-heffing moet vastleggen, is er nog altijd niet.

Ik kan u het overzicht geven. Het begint in 2002, en er is een heel relaas van 2003 en 2004. In de acht maanden dat deze regering in het zadel zit, heeft ze

goed haar best gedaan, zowel minister Keulen als minister Peeters, maar het blijft aanslepen aan de overzijde.

Voor de minister van Binnenlands Bestuur, toch de eerste pleitbezorger van de belangen van de gemeenten, waarover we overigens heel tevreden zijn, moet dit een onduidbare situatie zijn. De Vlaamse Regering bracht op 18 februari laatstleden een voorwaardelijk advies uit over een voorontwerp van koninklijk besluit. De Vlaamse Regering stelde een aantal wijzigingen voor aan dit voorontwerp van koninklijk besluit, onder meer wat betreft de verdelingswijze. De Vlaamse Regering gaf daarbij ook aan deze aangelegenheid voor 2006 opnieuw te willen bekijken. Er bestaat immers nog twijfel over of de heffing juridisch wel zal stand houden.

Het is nu aan de federale regering om bovenvermeld koninklijk besluit goed te keuren en voor advies naar de Raad van State te sturen. De indruk ontstaat echter dat er op federaal niveau niet echt veel spoed achter de zaak wordt gezet. Ik kan me daarin vergissen, maar ik vrees ervoor. De grote slachtoffers daarvan zijn dan weer de Vlaamse gemeenten die nog wat langer op de hun reeds in 2002 beloofde middelen zullen moeten wachten.

Al in de federale regeringsverklaring, die op 8 oktober 2002 werd voorgesteld, werden ons extra middelen beloofd. We zouden die in onze begrotingen kunnen inschrijven. We hebben er nog altijd niets van gezien. Dat geldt niet alleen voor Veurne, maar voor alle gemeenten in Vlaanderen. Als het alleen Veurne was, dan had ik een probleem, maar alle 308 Vlaamse steden en gemeenten zitten vandaag met hetzelfde probleem.

Mijnheer de minister, hebt u een idee van de redenen waarom de federale regering dit koninklijk besluit nog niet goedgekeurd heeft? Hebt u reeds de nodige stappen gezet bij de federale regering ten einde de Vlaamse steden en gemeenten eindelijk zekerheid te kunnen verschaffen over de middelen die zij via deze heffing zullen ontvangen? We leven allemaal in grote onzekerheid. We proberen ons investeringsprogramma te beperken tot het strikt noodzakelijke. We zouden nog een aantal extra dingen willen uitvoeren, maar we wachten tot we zekerheid hebben, want we willen onze gemeenten als goede huisvaders beheren. Zonder die zekerheid kunnen we dat niet.

De voorzitter: De heer Van den Heuvel heeft het woord.

De heer Koen Van den Heuvel: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik kan de heer Verfaillie alleen maar bijtreden. Heel deze regeling zorgt voor een grote juridische onzekerheid. Bepaalde werkgeversorganisaties hebben dit aanhangig gemaakt. Er is ook een voorgaande, want enkele jaren geleden hebben diezelfde organisaties de regeling voor de billijke vergoeding aangeklaagd. Enkele weken geleden hebben ze die zaak gewonnen.

Mijnheer de minister, houdt de Vlaamse Regering er rekening mee dat de hele constructie kan kapseizen? Hoe kunnen dan de financiële gevolgen voor de Vlaamse gemeenten worden opgevangen door de Vlaamse Regering? U kent de cijfers: 172 miljoen euro is een groot bedrag. Hoe kunt u zorgen voor juridische zekerheid omtrent deze regeling?

De voorzitter: De heer Peumans heeft het woord.

De heer Jan Peumans: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, een van de meest terugkerende onderwerpen in het parlement is de Eliaheffing. Het is ongeveer twee jaar geleden dat de eerste minister van dit land aankondigde dat we een compensatie zouden krijgen naar aanleiding van de liberalisering van de energiemarkt. Mijnheer de minister, ik ben verantwoordelijk voor de financiën in mijn gemeenten, maar mijn vraag geldt voor de 308 gemeenten in Vlaanderen. Blijft de beroemde omzendbrief van ABA voor de begroting 2005 nog altijd onbeperkt van toepassing?

U hebt toen immers bepaald dat we in het eerste hoofdstuk de acht twaalfden van 2004 mochten inschrijven en dat we met een gerust gemoed ook de twaalf twaalfden van 2005 mochten inschrijven. Aan welke bedragen denkt men nu eigenlijk? Daarover hoor ik immers ook allerlei tegenstrijdige berichten. De ene keer zegt men dat de distributiebeheerder dat geld zal verschaffen, maar de andere keer horen we weer een ander verhaal.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer de voorzitter, geachte leden, dit is het onderwerp waarover ik ondertussen al de meeste vragen om uitleg, interpellaties en schriftelijke vragen heb moeten beant-

woorden. Samen met u hoop ik dan ook dat we dit dossier dan achter ons zullen kunnen laten en het geld zal worden uitgekeerd.

Zoals u al zei, mijnheer Verfaillie, heeft de Vlaamse Regering, op vrijdagavond 18 februari, een voorwaardelijk advies gegeven over het voorontwerp van koninklijk besluit. Dat advies is overgemaakt aan de federale regering. Die heeft het op haar beurt behandeld, op 11 maart. De regering heeft het KB herschreven, rekening houdend met de voorstellen van de Vlaamse Regering. Een werkgroep met Vlaamse en federale technici heeft vergaderd om dit helemaal uit te schrijven. Het KB is ondertussen besproken door de federale regering en berust nu ter advisering bij de Raad van State. We verwachten het op korte termijn terug. Vervolgens is het de bedoeling dat dit geld, dat nu bij de CREG zit, zo snel mogelijk naar de gemeenten zou gaan.

Mijnheer Van den Heuvel, u vroeg wat er gebeurt wanneer er sprake is van procedures van belangenorganisaties. Met alle respect, maar dit is op de eerste plaats een federaal initiatief. We hebben terzake niet meteen een noodscenario voorhanden. We moeten vertrouwen hebben in de goede afloop hiervan.

Mijnheer Peumans, de omzendbrief van de administratie Binnenlandse Aangelegenheden blijft onverkort van kracht, met de acht twaalfden voor 2004 en het integrale bedrag voor 2005. Er werd gevraagd over welke bedragen het gaat. Uit het blote hoofd zou ik denken dat het voor 2004 gaat over ongeveer 102 miljoen euro, en voor 2005 over ongeveer 169 miljoen euro. Een van de gevolgen van de door ons voorgestelde wijzigingen is dat dit geld via de distributienetbeheerder naar de gemeenten zou gaan. Vandaag is er al kapitaal gemobiliseerd bij de CREG. Dan zouden we dit eindelijk vlot krijgen en zo het Elia-dossier achter ons kunnen laten.

De voorzitter: De heer Verfaillie heeft het woord.

De heer Jan Verfaillie: Mijnheer de minister, ik dank u voor het duidelijke antwoord. Heel wat gemeenten hebben, om hun begroting in evenwicht te krijgen, de Elia-heffing ingeschreven. Wij hebben dat ook gedaan, zij het niet om onze begroting in evenwicht te krijgen. Wij beschikken nog over wat reserve. Wij hebben echter een coalitie met uw

Verfaillie

partijgenoten. Ze hebben mij op het hart gedrukt dat u en uw federale collega's hadden beloofd dat dit binnen de kortste keren in orde zou komen. Ik stel vast dat de federale regering inderdaad op 11 maart een beslissing heeft genomen. Er is advies gevraagd aan de Raad van State. Ik hoop alleen maar dat de Raad van State dit niet laat aanslepen en dat het zo spoedig mogelijk terugkomt, zodat we dat geld, dat al in 2002 aan de gemeenten werd beloofd, uiteindelijk kunnen innen en we ons als lokale besturen opnieuw kunnen bezighouden met wat we moeten doen, namelijk een goed beleid voeren voor de mensen, zonder ons met een bang hart te moeten afvragen of we de financiële middelen zullen krijgen.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Er is spoedadvies gevraagd aan de Raad van State. Dit zal dus gebeuren op korte termijn. De federale regering heeft op 11 maart dat KB goedgekeurd en de aangepaste tekst overgemaakt aan de Raad van State. Dit dossier bevindt zich dus in een stroomversnelling. Ik heb de indruk dat men ook federaal het dossier achter zich wil laten.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 16.42 uur.*

HANDELINGEN

De handelingen zijn het woordelijk verslag van de plenaire vergaderingen en van de in openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties en vragen om uitleg.

Ze worden in twee edities uitgegeven:

- de eerste, met witte kaft, bevat de handelingen van de plenaire vergaderingen;
- de tweede, met witte kaft en met bovenaan links de letter C met een chronologisch volgnummer, de vermelding van de commissie met het volgnummer van de vergadering per commissie, bevat de handelingen van de in openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties en vragen om uitleg. Per commissie en per vergadering wordt een editie van de handelingen uitgegeven.

FIN : Commissie voor Algemeen Beleid, Financiën en Begroting

SFIN : Subcommissie voor Financiën en Begroting

BRU : Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand

BIN : Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Bestuurszaken, Institutionele en Bestuurlijke Hervorming en Decreetevaluatie

WON : Commissie voor Wonen, Stedelijk Beleid, Inburgering en Gelijke Kansen

BUI : Commissie voor Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Internationale Samenwerking en Toerisme

OND : Commissie voor Onderwijs, Vorming, Wetenschap en Innovatie

CUL : Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media

WEL : Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin

ECO : Commissie voor Economie, Werk en Sociale Economie

SWAP : Subcommissie voor Wapenhandel

LEE : Commissie voor Leefmilieu en Natuur, Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid en Ruimtelijke Ordening en Onroerend Erfgoed

SLAN : Subcommissie voor Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid

OPE : Commissie voor Openbare Werken, Mobiliteit en Energie

